

Chefuri românești cu Vasile Alecsandri, Nicolae, Nicu și Nicoleta Guță. And friends....

“O!, țară iubită, o!, raiul meu drag,/ Oriunde voi merge, prin lume pribeag,/ De scumpa-ți icoană eu sunt însoțit,/ De glasul tău dulce sunt gingaș uimit”.

Vasile Alecsandri a fost un călător neobosit. Lui G. Călinescu i-au trebuit vreo 15 pagini în *Istoria literaturii române de la origini și până în prezent* ca să descrie, cât de cât, călătoriile poetului prin lumea largă. “Alecsandri, în care clocotește cine știe ce sânge insular, are oroare de frig, de efort fizic, de mizerie. Corabia este mijlocul de locomoție potrivit temperamentului său, mișcarea lină, între valuri și soare, îngăduind dormitarea, kieful.”

Domnișoara vrea să pună în scenă, într-o stagiune, 23 de premiere! (Ați citit bine, e vorba de două zeci și trei de spectacole pe an!) Hărnicia asta artistică are și o logică financiară implicită.

“Dee Domnul doă veri și-o eamnă”

Divinul critic a intuit exact pornirea poetului din lunca Mirceștiului către apele sărate ale lumii: “Îmi place pe mare să fiu legănat/ Îmi place prin lume s-alerg neîncetat/ Să văd țări și oameni și munți și câmpii/ Și albe deșerturi, și mări albastrii/ Văzut-am Europa cu-a sale minuni/ Și Asia Mică și marea-n furtuni/ În Africa neagră venit-am acum/ Și peste tropicuri doresc să-mi fac drum.” Rugămintea populară “Dee Domnul doă veri și-o eamnă” caracterizează, pe deplin, spiritul său solar. Acasă, poetul se culcă devreme, se scoală dimineața, călindu-se după modelul englezesc: “Early to bed, early to rise,/ Make man healthy, wealthy and wise”. Când e plecat, hai-hui, prin lume programul de acasă e dat total peste cap. Atunci, poetul nostru mănâncă (cu acea poftă de mâncat ce dau călătoriile pe mare) “tot ceea ce

“Înot în lumină, călătoresc în albastru”

Acasă, la Mircești, veselul Alecsandri stă răsturnat și se lăfaie tot într-un jilț american, aflat pe verandă. De acolo, el privește afară ca să “se ghițuie de verdeața câmpului” sau, vorba lui Călinescu, poetul “își face rezervă de lumină”. Alecsandri își caracterizează aceste stări moldave la modul poetic: “Je nage dans la lumière, je voyage dans le bleu.” Acum, că am văzut cum stăteau lucrurile acum un secol și jumătate, să vedem cum se prezintă ele într-o Vale a României, în zorii mileniului III. E țara la care visa, mereu, și Vasile Alecsandri: “De multe ori am călătorit pe mare și de câte ori m-am depărat de marginea pământului am simțit în inima mea deșteptându-se un dor fierbinte de familie și de patrie. În cele dintâi momente ale plecării, mă cuprinde o jale adâncă ce îmi aduce descurajare în suflet și o presimțire dureroasă ce mă face a crede că nu voi mai vedea țărnicurile și ființele iubite mie, dar în curând vântul răcoritor al mării, legănarea molatică a corăbiei și întinderea orizontului îmi schimbă șirul ideilor și îmi insuflă o mulțămire nespūsă. Atunci îmi pare că mă prefac într-o nouă ființă, că toate puterile-mi sufletești se măresc și că mă aflu în adevăratul element al naturii mele.”

“Degețica” trebuie să îl înfrunte, în 2015, pe însuși Regele Manelelor

La Petroșani, de Anul Nou, a fost un frig de crăpau pietrele din pavajul (proaspăt reabilitat) din Centrul civic. (Ca să taie copacii și să defrișeze zona verde din centru pentru a o înlocui cu beton, fier și piatră, administrația locală a plătit fix 17.277.091,50 lei. V-am dat cifra exactă în ideea că arta se bazează, în mare măsură, pe detalii relevante...) De Revelion, Uzina Electrică din Paroșeni a intrerupt, din motive doar de ei știute, livrarea agentului termic și oamenii din Vale au ajuns, după 25 de ani, la vorba veche a lui Ceaușescu: și-au mai pus pe ei încă o haină (cumpărată lesne de la second hand) și s-au băgat, sub plapumă, în pat. E drept că ulterior, la ProTv, s-a dat un film cu Agentul 007 și temperatura aerului a crescut, din cauza exploziilor nesfârșite (din care eroul ieșea enervant de teafăr și nevătămat), cu câteva grade bune. A fost, însă, prea târziu. Dl. Guță și numeroasa sa familie au acționat, deja, mai devreme în același sens cu Bond. James Bond. Manelistul Guță a încins atmosfera hibernală din Petroșani la temperaturi nemaîntâlnite în zonă. Localul unde s-a produs evenimentul era asemeni unui cazan aflat sub presiune. Aburii care ieșeau din subsol erau în stare să tracteze, până în depoul gării, chiar și bătrâna locomotivă expusă în centrul orașului nostru. În prima zi a lui 2015, la ora 22, Nicolae Guță (ex Lingurar) a dat, împreună cu formația sa, o petrecere “live” la “The Artist Music Club”. Cu o zi înainte, la aceeași oră, Beyonce de România (diva care i-a dăruit Regelui manelelor cel de-al zecelea copil) împreună cu Nicu Guță (unul din cei zece fii ai Majestății Sale) au concertat “live” tot la clubul pomenit înainte. Nicoleta Guță nu s-a lăsat mai prejos și a cântat și ea alături de fratele său, Nicu, și de formația sa. Dani, Prințul Banatului, a concertat și el la “The Artist Music Club”. Când a concertat fără soră-sa, Nicu Guță le-a adus pe scenă și pe dansatoarele din trupa sa. Pentru “bătrânul” Guță se cerea, la intrare, 20 de lei. Ceilalți membrii ai clanului și Prințul B. au cerut doar 15 lei așa că scara valorilor maneliste nu s-a dat peste cap. Și Betty Stroe s-a ținut de această scară a valorilor și a cerut tot 15 lei pentru show-ul său de la subsolul Casei de cultură “Ion Dulămiță”. (Numele Casei e împrumutat chiar de la fostul ei director). Am uitat să vă spun, la timpul potrivit, că “The Artist Music Club” ființează, cu aprobarea celestă a d-rei manager general Nicoleta Bolcă, chiar la demisolul Teatrului Dramatic “Ion D. Sîrbu”, pe care cu onor îl conduce. Teatrul nostru se află în centrul civic al municipiului Petroșani. Această

adresă e scrisă cu mândrie pe antetul tuturor afișelor comandate de “The Artist”. Cu ce contracarează domnișoara manager-general avalanșa de concerte live cu manele ale familiei Guță&friends? Cu “Degețica”, o adaptare după Hans Christian Andersen, cu “Frumoasa și bestia”, o punere în scenă după frații Grimm și cu “Jocul vieții și al morții în deșertul de cenușă” de Horia Lovinescu (20 lei intrarea, dacă nu faci rost de invitații...). Spectacolele amintite se joacă doar de vreo două-trei ori și cad pentru că Domnișoara vrea să pună în scenă, într-o stagiune, 23 de premiere! (Ați citit bine, e vorba de două zeci și trei de spectacole pe an!) Hărnicia asta artistică are și o logică financiară implicită. Consiliul județean finanțează, generos, un repertoriu care e alcătuit în așa fel încât să-i satisfacă (financiar&artistic) pe toți amicii domnișoarei manager general. Teatrul are, în schema artistică, un singur regizor angajat și nici un scenograf. Așa că majoritatea colaboratorilor vin din Satu Mare și Târgu Mureș, locuri foarte dragi d-rei Bolcă.

Money, money, money. Pentru lemne de foc “la cușcă”...

Mai poate să zică cineva că nu există bani în Vale? Există berechet. Pe toți stâlpii din Vale afli că sunt “Bani pentru toată lumea!” Condițiile de obținere a lor sunt foarte simple: “Trebuie să fii pensionar până-n 75 de ani, să ai o pensie de minim 380 lei, să fii pensionat pe motiv de boală, să fii salariat cu salariul minim pe economie” și, fără nici o altă garanție, împrumutu-i gata!. Trebuie să suni doar la un număr de telefon și, în două zile, ai banii. Apoi creditorul îți fixează niște rate fixe de care ar fi bine să te ții la fel de strâns precum marca de scrisoare. Dacă ești o femeie în putere și ai între 18 și 43 de ani atunci ți se deschid cu totul alte perspective. Spaniolii caută brațe de muncă și apelează la femeile noastre care sunt dispuse să le culegă căpșunii pentru 6 euro brut pe oră. Spre deosebire de unguoaiice care sunt predispuși la obezitate în proporție de aproape 30%, româncele sunt numai fibră. Doar 7% dintr-ale noastre ar putea deveni, în perspectivă, niște femei grase. Ce poți face cu banii, astfel obținuți, în Petroșaniul anului 2015? Multe. De exemplu poți cumpăra butelii goale cu o jumătate de milion lei vechi bucata. Poți lua “ferestre cu căldură” din tâmplărie pvc “pentru 6 camere la preț de 4”. (Izolarea termică și confortul e asigurat de sistemul “45 evolution la preț de sticlă Low-E”). Poți cumpăra, cu 190 milioane lei vechi (negociabil), un apartament pe strada Venus din cartierul numit popular “Șerpărie” și care poartă, oficial, numele unui tânăr revoluționar local, mort la București. Mai poți cumpăra, desigur, și atât de necesarele “lemne de foc”. “Sacul de fag” îl găsești cu 2,5 lei, “sacul cu brad” e la 2 lei, o “cușcă de brad” o iei cu 50 lei, o “măsură de brad” - cu 100 lei, o “cărută de brad” - cu 30 de lei. Afișele cu ofertele de mai sus au împânzit orașul de sărbători și nu le rupe nimeni. De ce? Pentru că autorii acestui afiș (hiper caloric) au adăugat la sfârșitul ofertei o frază de care cei din Vale fug, deocamdată, ca dracu’ de tămâie: “Cine rupe afișul e gay!” V-am prezentat, în alb-negru, venirea anului 2015 în Petroșani. Cine a vrut să-i asculte, live, pe cei de la “Alb și Negru” trebuia să achite, la “Via”, 265 lei de căciulă. E drept că gazdele îți ofereau, în acest preț, și mâncare și băutură. Iar, ca bonus, îi mai puteai asculta și pe BobyDJ, pe Andrada și pe Marinică Paul plus că te lăsausă miroși, în reprize, chiar și “Bujorii muntelui”. Aia din Parâng, nu cei din Tanger-ul dlui Vasile Alecsandri...

Post Scriptum

Dacă ar fi știut de ce e în stare, în chestiunea căldurii umane, d. Guță și numeroasa sa familie, Alecsandri nu-l mai elibera pe prietenul său, țiganul Vasile Porojan. Îl făcea manelist și-i închiria, pe veci, subsolul Teatrului Național din Iași.

constituie hrana unui englez prozaic”. Dar partea poetică a existenței o dă timpul în care poetul și Angel, amicul său englez, urcă pe terasa locantei unde au tras peste noapte, “ca să bem cafea și să ne facem chieful”. Românii sunt obișnuiți să tragă chefuri. Un recent studiu sociologic spune că, dintre toți europeni, românii întârzie cel mai mult la petreceri. Dacă, de Revelion, ceilalți frați de pe Continent se culcă imediat după miezul nopții, ai noștri (ca brazilii...) stau, cel puțin, până la ora 3 și jumătate, când așteaptă ciorba de burtă sau de potroace ca să se dregă. Cum se desfășura, oare, cheful poetului în anul Domnului 1853? Ne-o spune chiar el: “Cine a gustat viața orientală știe că kieful este partea cea mai importantă a vieții; deci aprinzându-ne țigarele și așezându-ne pe jilțuri americane în formă de leagăn, dăm drumul ochilor să rătăcească prin împrejurimile Tangerului și lăsăm închipuirea să zboare în lumea fantaziei. Sub picioarele noastre se cobor până la malul mării terasele caselor arăbești, ca niște grădini gigantice superpuse treptat; iar în depărtare străjuiește baia, acoperită de spume argintii și în mijlocul ei se leagănă vaporul”.